

Љубиша Мишић

МАЛЕНА

у зверима зашто прећуткујеш медовину
и смрт господаревог коња
словени су имали тебе прву домовину
па су тек онда имали чудно време тоња

толико си бежала од себе рађајући децу
шуме ратове свадбе и саране проју и каце
рађала си псе и стоку у младом месецу
цркве и њиве толико си рађала мртваце

да више не верујем ниједном тужном свецу
верујем лепоти страха од оних зима
малена верујем малени у шумском зецу
највише верујем биљу стоки и зверима

нико не види хајдучке ватре
у твојим коленима које нико не угаси
које у коприви са влашићима некуд снатре
коприве су само твоји бивши даси

у маслачку тече једна река
колико звезда а нигде њивота
у маслачку причини ми се хиљаду живота
у маслачку то се ти молиш за будућег човека

пост сунца из којих биљних руку
не престаје низ сазвежђа низ семе
зашто се само забелиш у дивљем луку
па нестајеш далеко корењем низ време

траве и лишће беху све твоје хаљине
колико зора колико облака у мојим грудима
у перуници ти си ветру неке бежеће даљине
у мени си ноћ због које сам склон чудима

у босиљку лепи и тужни мирис твоје коже
којим ваздух и мртваца лече несанице
а у смрт никако не могу да ујаниу душанове велможе
и тим мирисом као да још горе изгореле воштанице

у задужбинама зумбула звоне биљна звона
једно дрво расте моје срце свиће
ти изнад давне словенске битке ти си она
што у кумовој глами доји влашиће

у булки твоја крв и први пут се не стиди
да у пољу постиди све мртве свако цвеће

a jesi li znala oa и ноћ ноћу види
a jesi li znala да сам само човек пролеће

у ружи дежурне звезде чувају ти бивши глас
о малена ја сам срећан кад сам најтужнији
иза којег пепела иза које речи лаје пас
у ружи то осванули ветрови најјужнији

у каранфилу чуваш прве јариће
што брсте и јесење лишће у мојој крви
у каранфилу чуваш и прве јагњиће
што заклони блеје на пролеће бели и кржави

a ja

ћутим вршите тишине расту младари
невина си малена и тужна у смрдљивој зови
зар те то распињу биљни дамари
зар те теби најлечше певају корови

јаој ко те поред мене воли а заборавља
у коме воћу чешља те мирносница нага
која ми никад неће стићи у узглавља
јесењих трава у мој мир бестрага

у крушки шта ћеш чи тајној богомољи
звезда и мртваца кад мене моја глава у плаво
заводи иза сленог звука у неки предео бољи
у крушки да сам црв љубавник да сам бар ћаво

молиле би се тишине за пшеницу и биљна лета
мени који сам се у првом плачу детета исплакао
мени у пчели без цвета без дрвета без света
у трулој јабуци кас да сам те дотакао

којом коском којом звезданом шумом
у говору цвећа кад откривао се рај и накао
без мене којим те стварно пожелех друмом
иза ума иза воде одакле се још нисам помакао

свуда те има и свуда те нема у ваздуху си плима
и јаој што си свуда будна у свачијем оку
у дуњи ти си нека непозната трећа клима
или си то сан северни у мом крвотоку

у орасима ти шириш руке животу и смрти
а у којем веку ти беше само дремљива мачка
пре свега ти беше виноград што живе мртвацима пљачка
и уместо дојки ти са хиљаду семена расли су сунцокрети

у мушмулама будеш јесен и биљна ватра што се лажно тули
и откривајућа висина у вину словенских мешина
и будеш моја малена превелика број у нули
будеш у мојој псовки сазрела башта крина

у трешњама си земља излазећег сунца
и ракија трешњовача у дудовим бурићима
исушено панонско море у облацима где бунца
дрхта твоја биљна рука у ко зна којим кишиним зачећима

из крављих очију гледаш ме гледаш ме
док краву месец тимари и полагае јој месечину
и ове ноћи у звезде ћу да легнем и знаш ме
једном ћу осванут као биље сањајући висину

у коњима си даљина коју још никако не могу да престигну
а умеју ти коњи дивно у звезде ка теби да грче
где они који су пали умеју страшно да се подигну
малена мајко моја умеју ти коњи дивно да грче

у лентирима ти си луда што своју мисао мисли
не у биљу већ на вратима бескраја где дах
и задах бога запева да смо мало кисли
пре него ли будемо лентиров прах

у вуку си шеснаеста ноћ у којој те нема
да се помолити за благу нарав биља и руку
из очију му у облику зуба док дрвеће у нама
расте расте и док мртваци сричу биљну азбуку

у лисици ти си ноћу дан а дању ноћ
што свањива у месу на девети хум
јасно кад слаби певају имају најачу моћ
у лисици ти си ум и друм

ваздух те одавно има а ватра те само имитира
по теби ипак смо црвени у праху у лишћу у биљу
малена на друму док сам само прашина без додира
докле ћу докле ћу из чела у чело у звезданом насиљу

у срни си жедан извор на који не могу стићи
јер једна звезда у мени пада а никако да падне
са тог извора нећу воде пити неће и влашићи
и као да никад словенске ноћи неће дане

у вишњама мора да си млада крв стоке и звери
сан мртвога младића у ружи сан си ти чудни
у вишњама самоћа си која ће да се озвери
и буде словенски завичај будни

а ја

ћутим воду из крви нико не попи
ваздух у води и киша облаком уме да дине
хлеб у грудима нико не поједе и кад ме не буде више
кад ме не буде више у нечијој сузи сва вода ће да се утопи